

EL NÚMERO PI

Fa molt de temps, en un poble llunyà, es trobaven un pare i un fill, el pare es deia Joan i el nen, Ulisses.

L'Ulisses sempre li feia preguntes de tota mena al seu pare, i ell, encantat, les hi responia.

Un dissabte al matí, mentre esmorzaven, el nen va treure un tema que li interessava molt, la geometria.

- Saps què? Crec que el cercle és la millor figura geomètrica - deia el nen-.

- Per què ho dius, això? -preguntà el pare.

- Perquè és perfecta, simètrica, no té costats bruscós, és la millor de totes sens dubte

- respongué el nen-.

-Ja que tant t'agrada aquesta figura, em sabries dir què és el número pi? -va demanar el pare posant en dubte els coneixements del seu fill.

- El nombre què? - digué el nen estranyat.

En Joan va procedir a aixecar-se i va fer un senyal amb la mà a Ulisses perquè el seguís. Van sortir de la casa i van començar a caminar pel poble.

Tot passejant, el pare va començar a assenyalar tots els cercles que trobaven pel camí.

- Veus allà? - digué el pare assenyaland un rellotge- Allà hi ha el número pi. I aquí també -assenyalant una brossa -el número pi està present en tots els cercles -va finalitzar.

- Però, pare, què és? -va preguntar desesperat el nen.

-Aquest nombre, 3,1416... és la relació entre el diàmetre i la circumferència d'un cercle. Si tu agafessis la circumferència i l'estiressis, obtindries tres vegades el seu diàmetre i una mica més, aquesta mica més és infinita. Fa molt de temps que busquen més números i no s'acaben -va concloure el pare.

Que xulo, a partir d'ara el número pi és el meu preferit!

Text: Meritxell González